

ESTOTE BENEDICTI

občasník samosrských benediktínov — 22. číslo — Velká noc 2018

MOHOL ZOSTÚPIŤ Z KRÍŽA,
ALE ZVOLIL SI
VSTAŤ Z HROBU

(sv. Augustín)

...nemôžeme nehovoriť o tom,
čo sme videli a počuli...

(Sk 4,20)

Brat, sestra!

Vyprosujeme Ti,
tak hlboké prežitie **Velkonočných sviatkov**,
aby sa nedalo mlčať o tom,
čo sme **videli a počuli**.

Nech o tom rozprávajú
nielen **ústa**, ale náš **život**.

Požehnané a milostivé sviatky
nášho vykúpenia

vyprosujú

benediktíni

**A HNEĎ PO PRIANÍ
VÁM ZNOVU
VYJADRUJEME
VĎAKU
ZA KAŽDÝ
SKUTOK
DOBRA**

Sampor, Veľká noc 2018

Mať kdesi korene.

Teda byť niečí.

Patriť.

Tak osudovo,
neodvolateľne,

že odchod znamenal by smrť.

Ach, strom!

Tvoj osud uchvacuje nás i deší.

Ty ozaj nie si vlašný,
nie si.

Jednoznačný,

až do záhuby seba,

vo meno svojho dreveného chleba
stojíš a držíš.

Ako ten, ktorý hodil svoje kocky
hneď na začiatku
a vsadil na jediné.

Korienok pustiac,
vlas Boha v nahej hline.

Milan Rúfus - Korene

#AllForJan

Veľký piatok
bol na Slovensku
v tomto roku aj v niektorý deň medzi 21. až 25. februárom
(ešte stále sa totiž nezistil deň vraždy mladých ľudí Jána a Martiny).

Veľký piatok je v ktorýkoľvek deň,
v ktorom násilne umiera človek,
pretože v umierajúcom je Kristus opäť pribitý na kríž.

Veľký piatok je nielen vtedy,
keď násilnou smrťou umiera investigatívny novinár,
ale i vtedy,
keď je úkladne zbavený života aj ten „najposlednejší“ človek.
Vtedy aj v ňom umiera Kristus.

Odpočinutie večné daj
A svetlo večné nech im svieti.

dušiam Jána a Martiny, Pane.
Nech odpočívajú ✕ v pokoji.

Modlime sa.

Pane, Ježišu Kriste, pre milosrdenstvo Božie príjmi do svojho kráľovstva pravdy, svetla, spravodlivosti, pokoja a lásky všetkých, ktorý hľadali a bránili hodnoty tvojho kráľovstva a ich život bol tu na zemi ukončený násilnou smrťou.

Z ticha benediktínskeho kláštora som sa vrátila späť do mojej každodennej reality. Po troch dňoch modlitieb, rozhovorov s Bohom, dobrosrdečnosti mníchov a až neuveriteľného pokoja, som prišla do sveta, kde sa zabíjajú nevinní mladí ľudia.

Dotklo sa ma to. Nielen preto, že som sama novinárka, ale aj preto, že som sa narodila do slobodnej krajiny. Ja a moji rovesníci, podobne ako investigatívny novinár Ján Kuciak a jeho snúbenica Martina, už nie sme zaťažení krivdami minulosti. Už nie sme ukotvení v neslobode totality a nevyrastali sme v ovzduší komunistickej propagandy. No napriek tomu sa cítime ohrození. Stačili dve guľky, ktoré mierili presne. Zasiahli nás všetkých.

Práve tam, v dome vo Veľkej Mači, bola zranená naša demokracia, naša štátnosť, naša odvaha žiť slobodne a bez strachu. Bolia nás srdcia, že dvaja z nás, ktorí mali svoje sny a plány, už nie sú medzi nami. Sme smutní z toho, že žijeme v krajine, v ktorej sa za odvahu, zmysel pre spravodlivosť a túžbu poznať a povedať pravdu, platí ľudskými životmi. Tými životmi, ktoré chcú predstavi-

lia štátu vykúpiť zväzkami bankoviek na stole. Koľko stojí ľudský život?

Za to, kam sa naša krajina dostala, môžeme my všetci. Svojou ľahostajnosťou. Kedysi sme aj my kresťania mali väčšiu guráž. Na Veľký piatok 1988 sme neváhali vyjsť do ulíc so sviečkami v rukách. A kde sme teraz, po tridsiatich rokoch? Vtedy sme neváhali nastaviť aj naše telá vodným delám. Ako je možné, že sme stratili odhodlanie a zmysel pre spravodlivosť? Prečo častokrát aj my alibisticky odvraciam zrak? Nezatvárajme oči pred realitou. Ani ju nezľahčujme, ani sa pred ňou neskrývajme. Nebojme sa pravdivo pomenovať, čo vidíme. Veď aj Ježiš Kristus nám hovorí: „Ale vaša reč nech je ‚áno – áno‘, ‚nie – nie‘. Čo je navyše, pochádza od Zlého“ (Mt 5, 37).

Postavme sa aj my kresťania za našu krajinu. Práve teraz nás Slovensko potrebuje. Buďme aj my Jánom Kuciakom. Nech raz atmosféra samporského kláštora bude realitou aj našich bežných životov. Nech láska a pokoj zavládne v celej našej krajine.

Natalia Šepitková

skutku uvažujú nad tým, či bol jeho postoj jediným spôsobom, ako vyjadriť protest proti tomuto tragickému krvavému „športu“. Nech to už bolo akokoľvek, jeho skutok priniesol do Ríma historickú zmenu. Telemachus svojím činom všetkým pripomenul, že krvavé zápasy sú hrozným zločinom. Keď sa o jeho hrdinskom čine dopytal cisár Honorius, vydal nariadenie zakazujúce gladiátorské hry. Telemachus tak nesebeckým hrdinským skutkom zachránil životy mnohých ľudí.

Životy dvoch mladých ľudí – Jána a Marty u už nie je možné prinavrátiť späť. Už starí Rimania poznali príslovie „Historia magister vitae“. Čo v budúcnosti odpovieme na otázku: „Prečo sa to stalo? Aký to malo význam?“ V tejto chvíli môžeme len dúfať, že historický zápis bude znieť: **Všetci sa z tejto broznej tragédie poučili a zanechali všetky formy zla, rozkárádania, neprávnosti, zneužívania právomocí...**

Pre každého z nás budúcnosť začína už teraz.

o. františek

o. františek

V krátkosti opíšem, prečo skončili gladiátorské hry. V roku 313 Milánskym ediktom dostali kresťania slobodu, a tak nasledovníci Ježiša Krista prestali byť v arénach predhadzovaní pred rozzúrené šelmy. Zápasy gladiátorov – tieto hry smrti však pokračovali i naďalej a stále boli veľkou zábavou rímskych obyvateľov.

Pustovnícky mních Telemachus prišiel do Ríma práve v čase, keď sa konali gladiátorské hry. S hrôzou sa pozeral, ako sa gladiátori navzájom zabíjajú. Nemohol sa na to dívať, a tak skočil do arény s výkrikom: „Prečo nemáte Božie zlutovanie a vraždíte jeden druhého!“ Ale ani publikum, ani bojovníci mu nevenovali pozornosť. Zúfalý Telemachus behal od jedného gladiátora k druhému a prosil ich, aby s vraždením prestali. Diváci sa mu vysmievali a kričali: „Umlčte ho! V aréne nemá čo kázať! Tu sa ctia staré rímske zvyky! Sláva gladiátorom!“

Podľa cirkevného historika Theodora sa pustovník Telemachus dožadovoval zastavenia tohto násillia a zákazu tejto krvilačnej hry, no dav ho ukameňoval. Možno niektorí namietajú voči jeho

Boh nielenže chce šťastie človeka, ale aj neustále pomáha pri jeho dosiahnutí. Boh má stále **otvorenú náruč**, aby mohol človeka – svoje dieťa objasť a skryť „v tóni svojich perutí“, kde je príjemne a bezpečne.

Boh po vyslobodení ľudu z otroctva v Egypte, pred vstupom do zaslúbenej zeme, uzatvára s ľuďmi zmluvu. Vernosť tejto zmluve je pre ľud zárukou, že bude dedičom nielen pozemskej zaslúbenej zeme, ale i nebeskej. Dekalóg je podkladom tejto dobrovoľnej zmluvy medzi Bohom a človekom.

Desatoro, ktoré dal Boh zmluvnej stránke – nám ľuďom, aby sme formovali náš život podľa neho, aby sme ho „dodržiavali“ či „realizovali, môžeme vyjadriť aj takto:

- **viera** v jedného Boha,
- **oslava** Božieho mena,
- **svätenie** sviatočných dní,
- **láska** a úcta k rodičom,
- **úcta** k ľudskému životu,
- **úcta** k cudziemu dobru,
- **čistota** života vo svojom životnom stave,
- **starostlivosť** o pravdu a dobré meno blížneho.

Prikázania sú vyjadrením Božej múdrosti.

V nich sú zahrnuté všetky základné potreby človeka.

Kamenné tabule Desatora svedčia o tom, že „*zákon Pánov je dokonalý, osviežuje dušu. Svedectvo Pánovo je hodnoverné... Rozhodnutia Pánove sú správne, potešujú srdce. Prikázania Pánove sú jasné, osvecujú oči*“ (porov. Ž 19,8-9). Preto sú tabule Desatora vložené do archy zmluvy, ktorá je uložená vo veľsvätyni – v svätostánku a je znakom Božej prítomnosti.

Oni uvádzajú dokonalý poriadok do celého ľudského života.

Bohu ide o zvnútornenie – realizovanie zmluvných podmienok vedome a dobrovoľne.

„*Hľa, prichádzajú dni, keď uzavriem s domom Izraela a s domom Júdu novú zmluvu! Svoje zákony vložím do ich mysle a vpišem im ich do srdca; a budem ich Bohom a oni budú mojim ľuďom*“ (porov. Jer 31,31; Hebr 8,10).

Prikázania sú „dané“. Problém je v ich prijatí a porozumení, a to predovšetkým preto, že poznávame postupne, aký dobrý je druhý zmluvný partner – Boh. Ak ľudia nemajú dobrý obraz Boha, majú oslabenú motiváciu pre život podľa Desatora. Vnímajú ho len ako „moralizovanie“. Prikázania **bez vzťahu k Bohu sú len reťazou**, ktorá sputnáva, ale **pri dôvernom vzťahu k Bohu sa stávajú smerovníkmi** na ceste k šťastiu do zaslúbenej zeme – neba

Prikázania uvádzajú dokonalý poriadok do celého ľudského života.

Každé usporiadanie je však namáhavé, ale práve ono vnáša do života spravodlivosť, pokoj a radosť.

Udalosti nedávnej minulosti nám pomáhajú uvedomiť si, ako tragicky je aj ten náš „slovenský svet“ **vychýlený z rajskej rovnováhy**. Pociťovali sme, že svet nie je bezchybným rajom. Ako hovorí Norbert Wiener, zakladateľ kybernetiky: „Je pokročilá doba a voľba medzi dobrom a zlom silne búcha na naše dvere.“

Dnes mnohí zhadzujú zo seba jarmo Desatora, lebo tieto zákony či príkazy sú náročné a znamenajú „ukrižovanie“ človeka, a kríž súčasného človeka odstrašuje. Preto je lepšie radšej tieto zákony uznať za „*hlúposť*“ a schvaľovať ľudské zákony, ktorých „*bôžikom*“ je bezbrehá sloboda.

Človek sa prestal pozeráť na nebo, a preto aj stratil cestu. Písmo na to výstižne poukazuje: „*Zahoreli žiadostivosťou. Rozvrátili si myseľ, odvrátili si oči, že nevideli nebo, a nepripomenuli si spravodlivé skutky*“ (Dan 13,8n).

Aj v tohoročnom posolstve na Pôstne obdobie, keď pápež František uvažuje o studenom srdci, hovorí i tieto slová: „*Dante Alighieri vo svojom opise pekla predstavuje diabla, ako sedí na tróne z ľadu; prebýva totiž v ľadovom chlade vyhasnutej lásky. Položme si teda otázku: Ako v nás chladne láska? Aké signály nám naznačujú, že láske v nás brozí vychladnutie?*

To, čo ochladzuje lásku, je predovšetkým chamtivosť po peniazoch, ktorá je ‚koreňom všetkého zla‘. Nasleduje odmietanie Boha, konkrétne to, že nehladáme jeho útechu a dávame prednosť svojmu zúfalstvu pred jeho Slovom a sviatosťami. To všetko sa napokon obracia na násilie voči tým, ktorých považujeme za ohrozenie našich ‚istôt‘.“

Nikoho nezraníť, je indické učenie, ktoré nasledoval aj Maháthmá Gándhí od svojej mladosti. Bol proti každej forme útlaku a nespravodlivosti. Celý život hlásal nenásilný spôsob riešenia problémov a pokojnú cestu. Na svojom pamätníku v Dillí má napísaných **Sedem spoločenských briečov**, ktoré sú zdrojom nespravodlivosti a nepokojov:

- **politika** bez zásad,
- **bobatstvo** bez práce,
- **pôžitky** bez sebakontroly,
- **vedenie** bez charakteru,
- **obchod** bez morálky,
- **vôľa** bez humánnosti,
- **služba** Bohu bez obety.

Môžeme povedať – trafil priamo do čierneho. Netreba žiaden komentár, len úprimné pozretie sa do seba práve v duchu Gándhího epitafu... Otázka „kam ten svet speje“ nechce zostať len v piesni Simy Martausovej, ale chce vstúpiť i do srdca.

3. Ako môže byť... (alebo život s Kristom)

Na jednom z prvých zhromaždení Za slušné Slovensko kňaz Peter Gombita povedal: „Ak chceme, aby sme žili v pokoji, v bezpečí, v blahobyte, prosperite, musí každý človek žiť v súlade s pravidlami, ktoré to zabezpečujú – nastavujú. Treba, aby každý z nás bol morálny, treba nám žiť s Bohom, byť poctivý a spravodlivý, byť usilovný a pracovitý, mať úctu k druhým ľuďom. Budovať krajinu bezpečia, pokoja, lásky, prosperity a radosti nie je bez Boha možné, priam je to nemožné“.

Z jedného pastierskeho listu, ktorý sa kedysi čítal v našej diecéze som si zapamätal povzbudenie: „**Ísť dopredu, znamená vrátiť sa k Bohu**“. A ak sa k nemu obrátíme a vrátime, budeme počuť jeho uistenie: **Hľa, ja tvorím niečo nové...** On chce z nás odstrániť srdce kamenné a vložiť srdce nové. (porov. Iz 43,19; Ez 36,26)

Na jednej školskej lavici bol vyrytý anonymný nápis: „*Chcem žiť aj napriek všetkým sklamaniam a dokázať všetkým, že svet patrí sklamaným a nie tým, čo klamú.*“ Slová žiaka môžu byť mottom pre každého, kto sa stavia na stranu dobra a spravodlivosti, ako to konkretizoval Marcus Aurelius vo svo-

jom slávnom výroku: „*Prežiť život preukazovaním pravdy, spravodlivosti a láskavosti, hoci voči ľuhárom a nespravodlivým.*“

Nepodľahnime dvom pokušeniam:

- že to, čo sa deje, sa mňa netýka,
- že sa to nedá zmeniť.

Týka sa to každého a dá sa to zmeniť!

Uverme, že posledné slovo nepatrí klamstvu, tme, zlu, ale neodvratne víťazstvo patrí **pravde, svetlu, dobru**. Vystihujú to i verše z básne *Ústup tmy*:

V *temnote* každého zažiarí raz svetlo – Bohočlovek, ktorého vnik vytesňuje peklo.

Dobrom vyháňa *tmu*, čo na ústup sa dáva. Nenechá ju v nikom dnu, čas svetla už nastáva.

Ježiš potvrdil a posvätil Dekalóg svojou láskou a obetou na kríži, **v ňom je večný život**.

Len s Kristom, ktorý **premohol svet a je svetlom sveta**, môžeme zvíťaziť a vstúpiť do zaslúbenej zeme...

o. františek

Človek nikdy nie je taký krásny, ako keď prosí o odpustenie alebo sám odpúšťa.

Rozjímajme o križovej ceste LÁSKY.

1. Láska sa stotožňuje s vôľou Otca
2. Láska odnesie akýkoľvek križ
3. Láska zvíťazí nad každou prekážkou
4. Láska dokáže nájsť cestu, aby potešila iných
5. Láska nepozná ľudský strach
6. Láska odmení kráľovsky aj malú službu
7. Láska nikdy nekupuje, láska vždy dáva
8. Láska aj v bolesti dokáže utešovať iných
9. Láska cez všetky bolesti sa stáva väčšou
10. Láska dáva aj posledné
11. Láska v tichosti znáša Božie údery kladivom
12. Láska je silnejšia ako smrť
13. Láska dôveruje, verí, keď všetci smútia
14. Láska oddychuje len preto, aby mohla znovu žiť

(Križovú cestu nám poslali rehoľné sestry zo Spoločnosti sociálnych sestier, našli ju v archíve v Buffale.)

Blahoslavenstvá (pre dnešok)

- Blahoslavení – ktorí záujmy druhých milujú tak, ako svoje vlastné, pretože oni budujú pokoj a jednotu.
- Blahoslavení – ktorí sú vždy pripravení urobiť prvý krok, pretože objavia, že ten druhý je oveľa otvorenejší než ako to dokáže ukázať.
- Blahoslavení – ktorí nikdy nepovedia: Tak a teraz už dosť! Lebo oni vždy budú mať sil a chuť k novému začiatku.
- Blahoslavení – ktorí najprv počúvajú a až potom hovoria, lebo im budú druhí načúvať.
- Blahoslavení – ktorí v každom dialógu a diskusii objavia semienko pravdy, lebo oni budú tvorcami pokoja.
- Blahoslavení – ktorí nikdy nie sú urazení a sklamaní, lebo oni budú ovplyvňovať ovzdušie spoločenstva.
- Blahoslavení – ktorí nikdy nezneužijú svoje pozície, lebo iní si ich budú vážiť.
- Blahoslavení – ktorí vedia strácať a byť porazení, lebo potom môžu byť víťazmi.

Jedna z pracovných činností, ktoré vyplňajú čas môjho noviciátu v Sampore, je pestovanie priesad paprík, paradajok a ďalšej zeleniny. Od konca zimy vo vykurovanej miestnosti Domu chleba sadím semienka do rašelinovej hliny v malých priehradkách nádob z umelej hmoty s obdĺžnikovým pôdorysom.

Mám rád túto prácu. Nielenže mi pripomína príchod jari a s ňou práce vonku, na poli, na čerstvom vzduchu, na ktoré sa teším. Zálubu v semienkach a pôde mám od detstva. Skrytý proces klíčenia, keď sa z maličkého zrnka začne rodiť nová rastlinka, je pre mňa stále nepochopiteľným zázrakom. Akoby som sa spolu so semienkami dotýkal tajomnej sily Božieho stvorenia, sily divéj a nástojčivej, a zároveň krehkej a odkázanej na ľudskú starostlivosť.

Často pri tejto práci premýšľam o tom, ako vhodne znázorňuje tento proces náš vnútorný život. Čnosti ako vytrvalosť, pracovitosť a trpezlivosť, i tie, na ktorých priamo spočíva náš život s Bohom ako viera, nádej, pokora, pokoj a láska – všetky tieto nepochádzajú „zo vzduchu,“ ani ich nevydávajú bankomaty, ani sa nedajú stiahnuť z internetu. Najvhodnejším

prírovnaním je, že v každej duši musia „vyklíčiť“ zo „semienka“ Božej milosti, a k tomu si od každého vyžadujú stále úsilie.

V Evanjeliu Ježiš mnohokrát prirovnáva Boží život v nás klíčeniu semienka: v podobenstvách o horčičnom zrnku, rozsievачovi, pšenici a kúkoli. Azda najsilnejšie využíva Ježiš tento obraz v slovách: „Ak pšeničné zrno nepadne do zeme a neodumrie, ostane samo. Ale ak odumrie, prinesie veľkú úrodu“ (Jn 12, 24). Pod povrchom hliny sa uskutočňuje dramatická chvíľa, keď semienko sa rozpadá a ešte nevidno jeho osoh v klíčku novej rastlinky. Podobne často ešte nevidíme ovocie nášho mníšskeho života, ktorý je „s Kristom ukrytý v Bohu“ (Kol 3, 3). Očakávame ho s vierou a nádejou v budúce zmŕtvychvstanie. Apoštol hovorí: „Tak je to aj so zmŕtvychvstaním: seje sa porušiteľné, vstáva neporušiteľné; seje sa potupené, vstáva slávne; seje sa slabé, vstáva mocné; seje sa telo živočíšne, vstáva telo duchovné“ (1 Kor 15, 42-44). Verím, že každá – aj tá najmenšia – činnosť v stave posväcujúcej milosti prinesie večnú odmenu pri vzkriesení.

o. Ján

JOHN HENRY NEWMAN

(1801 – 1890)

Vyžarovať Krista

Pane Ježišu,
naplň ma svojím Duchom Svätým,
prenikni a ovládni ma tak úplne,
aby môj život bol odrazom Tvojho života.

Zažiar vo mne svojím svetlom,
nech každý človek, s ktorým sa stretnem
pocíti Tvoju prítomnosť vo mne.

Osvetuj iných cezo mňa,
cezo mňa šíri svoje svetlo na tých,
ktorí sú mi zverení.

Nech kázňou o Tebe je sila môjho príkladu,
ktorá pramení v láske;
ňou moje srdce žije pre Teba.

Už ako 15-ročný dospel k neortrasiteľnému presvedčeniu o existencii Boha a vlastnej duše, čo vyjadril slovami „**ja a môj Stvoriteľ**“, ktoré sa stali základom jeho života. Vyštudoval Trinity College v Oxforde. Stal sa anglikánskym kňazom, novinárom, filozofom a historikom. Jeho cesta obrátenia sa vyznačovala mimoriadnou dôslednosťou, čestnosťou a presvedčivosťou, ale i absolútnou vernosťou svedomiu a neochvejnou láskou k pravde. Po veľkých vnútorných zápasoch v roku 1845 konvertoval na katolicizmus. Jeho vstup do Katolíckej cirkvi

spôsobil nevídanú vlnu ďalších konverzií. Bol vysvätený za katolíckeho kňaza a neskôr sa stal kardinálom (1879) s heslom: „**Srdce horí k srdcu**“. Určitý čas žil asketickým mníšskym životom.

Okrem zásluh v oblasti teológie získal ocenenia za vycibrený štýl v anglickej literatúre. Bol priateľom otvoreného dialógu a mal rozvážny postoj nenarúšajúci bratskú lásku. Patrí k najvýznamnejším teológom 19. storočia. Pápež Benedikt XVI. ho počas svojej návštevy Spojeného kráľovstva v roku 2010 vyhlásil za blahoslaveného.

Na otázku z nadpisu článku by mnohí privítali odpoveď, samozrejme, čo najkonkrétnejšiu a menovitú. Preto sa táto otázka objavuje v mnohých podobách. V Evanjeliu podľa Lukáša sa jeden z Ježišových poslucháčov pýta napríklad na počet spasených „*Pane, je málo tých, čo budú spasení?*“ (Lk 13,23). Dnes táto otázka zaznieva nielen v rámci teologických diskusií, napríklad v perspektíve spásy vyznávačov nekresťanských náboženstiev alebo spásy ľudí úplne neveriacich, no dobrých a spravodlivých, ale zdá sa akoby táto otázka stále nemala adekvátnu odpoveď. Ako odpovedá Ježiš? Otázka zaznieva v kontexte blížiaceho sa záveru Ježišovho verejného účinkovania, ako o ňom rozpráva Evanjeliom podľa Marka. Ježiš je na ceste do Jeruzalema (Mk 10,17), kde má byť umučení. V tejto situácii sa objavuje téma spásy, ktorá je sformulovaná v neobyčajne bohatom množstve vyjadrení – „Božie kráľovstvo patrí“ (10,14); „prijať Božie kráľovstvo“ (10,15); „obsiahnuť večný život“ (10,17); „vojsť do Božieho kráľovstva“ (10,23-25); „byť spasený“ (10,26); „prijať večný život“ (10,30). S konkrétnou a praktickou otázkou týkajúcou sa možnosti spásy prichádza za Ježišom

anonymný bohatý muž. Slová „*čo mám robiť, aby som obsiahol večný život?*“ (10,17) poukazujú na jeho osobné zaangažovanie sa. Podoba otázky poukazuje na to, že mu nejde o nejaký teoretický problém. Predstavená téma sa netýka niekoho iného, ale jeho samého, a to tak jeho správania (*čo mám robiť*), ako i zmyslu života (*aby som zdedil večný život*). Ďalší priebeh epizódy ukazuje, že boháč potvrdzuje svoju snahu o vlastnú spásu nielen v rozhovore s Ježišom, ale celým doterajším životom. Ježiš ale odkrýva plnú pravdu o ňom, keď mu hovorí „*jedno Ti chýba*“ (10,21) a následne presne pomenúva konkrétne podmienky toho, aby tento muž bol spasený. Ježiš sa dožaduje definitívnej zmeny doterajšieho stavu života a nadviazania s Ním nového trvalého vzťahu. Odchod bohatého človeka ukazuje, že táto Ježišova požiadavka – i keď je v hre to najcennejšie – vôbec nie je ľahká, čo sám Ježiš ukazuje v pôsobivom obraze ťavy prechádzajúcej cez ucho ihly. Kontrast krajných veľkostí má dostatočnú výpovednú hodnotu. Na toto obrazné zvýraznenie ťažkostí učeníci odpovedajú otázkou, v ktorej je obsiahnutý nielen údiv, ale i istý druh bezmocnosti: „*Kto môže byť spasený?*“ Začiatok Ježišovej odpovede „*ľuďom je to nemožné*“ akoby potvrdzoval rétorickú otázku učeníkov. Zároveň však Ježiš dopĺňa „*...ale Bohu nie, lebo Bohu je všetko možné*“ (Mk 10,27). Aby sme pochopili túto Ježišovu výpoveď, v ktorej je s veľkým dôrazom zvýraznená nevyhnutnosť nasledovania Ježiša (10,28-31). Keď Ježiš hovorí o tom, že Boh má vo svojej moci spásu človeka a zároveň dáva prisľub veľ-

ného života každému, kto ho nasleduje a zanecháva všetko, čo by bránilo blízkeho vzťahu s Ježišom, odhaľuje súvis medzi poukázaním na Boha ako na toho, ktorý dáva spásu a nasledovaním Ježiša ako podmienky večného ži-

vota. Nasledovanie Ježiša spojené s osobným rozhodnutím a radikálnym rozhodnutím vedie človeka do sféry spásneho pôsobenia, ktoré pochádza nie od človeka, ale od Boha.

Branislav Kluska

...Blízko teba je slovo, v твоjich ústach a v tvojej tvári, totiž slovo viery, ktoré hlásame. Lebo ak svojimi ústami vyznávaš: „Ježiš je Pán!“ a vo svojom srdci **uveríš, že ho Boh vzkriesil z mŕtvych budeš spasený**. Lebo srdcom veríme na spravodlivosť a ústami vyznávame na spásu. Veď Písmo hovorí: „Nik, kto v neho verí, nebude zahanbený.“

(Rim 10, 8 – 11)

Kto som v Kristovi?

Je mi **odpustené**. (Ef 1, 6 – 8)

Som **zmierený** s Bohom. (2 Kor 5, 18 – 19)

Som **zachránený**. (Mt 20, 28)

Som **vykúpený**. (Ef 1, 13-14)

Som **draho vykúpený** a **patrím Bohu**. (1 Kor 6, 19- 20)

Boh ma **pozná**. (Rim 8, 29)

Som **predurčený**. (Rim 8, 30)

Som **ospravedlnený** pred Bohom. (3, 24)

Som **prijatý**. (Rim 15, 7)

Som **spasený**. (Rim 5, 8)

Žijem. (Rim 6, 11)

Som **slobodný**. (Jn 8, 32 – 36)

Som v **bezpečí**. (Rim 8, 28. 31 – 38)

Som **nové stvorenie**. (2 Kor 5, 1-5. 16 – 19)

Boh si ma **adoptoval**. (Rim 8, 15)

Som dieťa **prísľúbenia**. (Rim 9, 8)

Som Ježišov **priateľ**. (Jn 15, 15)

Som **občan neba**. (Ef 2, 19)

Som **údom** Kristovho tela. (1 Kor 12, 27)

Som **označený pečatou**. (2 Kor 1, 22)

Som **milovaný**. (Rim 5, 5)

Otváranie brány Baziliky Svätého hrobu

V skoré ráno v stredu 28. februára 2018 sa otvorila brána Baziliky Svätého hrobu. Nezvyčajné bolo to, že bazilika bola zatvorená nepretržite od nedele 25. februára, od poobedňajších hodín. Na druhej strane, ako vždy pri každodennom večernom zatváraní, tak aj v tomto prípade, ostali v priľahlých vnútorných priestoroch tohto jedinečného chrámu tri stabilné komunity, ktoré zabezpečujú sústavnú modlitbu v bazilike podľa daných zvykov – aj za zatvorenými dverami. Po tejto stránke sa teda v bazilike zachovala stabilná modlitba aj počas jej trojdňového uzatvorenia. Ide o mníchov gréckop-ravoslávnej cirkvi, bratov františkánov a arménskych rehoľníkov. Bolo to prvýkrát v histórii, čo sa obrovské ťažké dvere baziliky uzamkli z protestu, a nie z každodenného dôvodu. V spomínanú nedeľu sa zatvorili o 12.00 h po tom, čo predstavitelia

troch cirkví – gréckop-ravoslávny patriarcha Teofil III., arménsky patriarcha Nourhan Manougian a františkánsky kustód Svätej zeme Francesco Patton OFM – prečítali stručný spoločný protestný list. Zdôraznili jedinečnosť a vážnosť kresťanských posvätných miest v Jeruzaleme, aby sa chránil stáročia rešpektovaný *status quo* o ich výnimočnosti a dostupnosti pre pútnikov. Iz-

raelské autority však čoskoro pochopili vážnosť tohto symbolického gesta proti ich plánovaniu, ktoré by nesmierne finančne sťažilo starostlivosť a udržiavanie kresťanských svätých miest. Pripustili preto, že budú rešpektovať jedinečnosť Baziliky Svätého hrobu, ako aj niektorých iných svätých miest a neuvalia na ne neadekvátne finančné požiadavky. Predstavitelia cirkví vyjadrili, že koniec koncov sú to práve posvätné miesta – a predovšetkým spomínaná bazilika – ktoré sú vo Svätej zemi podstatnou príťažlivou silou pre pútnikov a turistov do Svätej zeme.

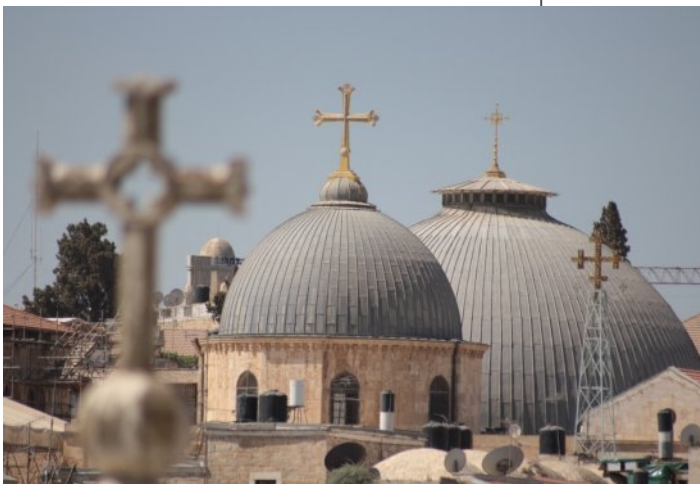
Nepochybne vyslaný signál mal dopad aj na Jeruzalemčanov a tiež na historikov náboženských tradícií spätých so Svätou zemou. Zatvoriť baziliku, ktorá pod svojimi kupolami uchováva najposvätejšie pútnické miesta kresťanstva, bolo v tejto dobe a situácii výrazným prejavom nesúhlasu. V bazilike je totiž Kalvária a Svätý hrob – teda miesta smrti a zmŕtvychvstania Ježiša Krista.

Avšak každodenný ceremoniál otvárania a zatvárania baziliky má nevídanú zvláštnu podobu. Zaiste i preto, že je podmienený historickými udalosťami už od čias egyptského sultána Malek-Adela (1145 – 1218) a tiež preto, že kľúče od baziliky sú v rukách dvoch moslimských rodín už od r. 1244. Dokladá to aj list sultána Ayyuba pápežovi Inocentovi IV. Podľa pútnika z Padovy bolo treba zaplatiť 80 zlatých frankov, aby sa bazilika pútnikom otvorila. V roku 1831 poplatok zrušil Ibrahim Paša. Kľúče stále i dnes vlastní dve moslimské rodiny a keďže baziliku spravujú nezjednotené cirkvi, rutinný tradičný postup odomykania a zamykania robí z otvárania a zatvárania nezabudnuteľný krátky ceremoniál. K nemu patrí aj presúvanie rebríka zvnútra baziliky von, cez malý otvor v ľavom krídle brány, aby moslimský vrátnik zvonka mohol odomknúť/zamknúť staré veraje. Samotné otváranie dverí má dve formy. Jednoduché otvorenie vykoná (po odomknutí) jeden z mníchov zvnútra baziliky. Tzv. slávnostné otvorenie má taký istý postup v detailoch, ibaže pravé veraje otvára moslimský vrátnik, a koná sa v podstate iba v čase Veľkonočného trojdnia. Za normálnych okolností sa dvere otvárajú ráno o 4.00 h. Na večernom zatváraní, v lete o 21.00 h a v zime o 19.00 h, sú síce prítomní zvnútra po jednom z každej komunity, ale preberanie rebríka pripadá iba jednému, čo si medzi sebou sriedajú.

Všetci „strážcovia“ Baziliky Svätého

hrobu dobre vedia, aké posvätné miesta uchováva tento chrám. A hoci sú z rozdelených cirkví, bazilika ich „zjednocuje“, ako aj milióny ľudí,

ktorí sem putujú. Nenazval by som ju však iba bazilika minor, ba ani iba bazilika major (ako sú patriarchálne baziliky v Ríme), ale priamo bazilika *superior*. Príďte a uvidíte. V nej pulzuje kľúčová zvesť „Nie je tu. Vstal z mŕtvych“ a denno-denne sa slávi zmŕtvychvstanie Krista, ktorý otvoril tú najzapečatenejšiu bránu – bránu smrti. On rozlámal všetky okovy a brány podsvetia. Oslobodil každého jedného človeka, vydobyl nám slobodu. Ba viac, sprevádza nás ako Pastier, ktorý pozná každého. On je vrátnik, ktorý prevádza do Božieho spoločenstva. On je brána, cez ktorú sa vchádza do večného života.

Blažej Štrba

Blízko nás je Slovo, ktoré sa stalo pre nás všetkým — totiž náš Pán Ježiš Kristus —, veď on nám sľubuje, že bude stále s nami. Preto volá: „Hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta.“ Ako je pastierom, veľkňazom, cestou a bránou a stal sa pre nás všetkým zároveň, tak sa nám zjavil aj očakávaný sviatok a či slávnosť, ako hovorí svätý Apoštol: „Bol obetovaný náš veľkonočný Baránok, Kristus.“ On vrhol svetlo aj na modlitbu žalmistu: „Ty, moje plesanie, vyslobod ma spomedzi tých, čo ma obkľučujú.“ To je pravé plesanie, to je opravdivá slávnosť: zvíťaziť nad zlom. Kto to chce dosiahnuť, nech žije mravne a srdce ponára do ticha Božej bázne.

Takto žili svätí a tak sa celý život radovali, akoby mali stále sviatok. Jeden z nich, svätý Dávid, vstával za noci, a nie raz, ale sedem ráz, a uzmieroval Boha modlitbou. Druhý, veľký Mojžiš, jasal v hymnách a spieval chvály za víťazstvo nad faraónom a nad tými, čo utláčali Hebrejov robotami. Neskôr ďalší s neprestajnou veselosťou konali posvätné obrady, ako veľký Samuel a svätý Eliáš. Oni za takýto život dosiahli slobodu a teraz slávia sviatok v nebi. S radosťou spomínajú na svoju púť v tieni a už poznajú rozdiel medzi obrazom a skutočnosťou.

Akou cestou sa máme vydať my,

keď sa teraz pripravujeme na túto slávnosť? Akého budeme mať vodcu, keď sa blížíme k tomuto sviatku? Zaiste nie iného, moji milovaní, ako toho, ktorého so mnou nazývate: náš Pán Ježiš Kristus. Veď on hovorí: „Ja som cesta.“

Len „on“, ako hovorí svätý Ján, „sníma hriech sveta“. On očisťuje naše duše, ako kdesi tvrdí prorok Jeremiáš: „Postojte na cestách a zamyslite sa. Hľadajte dobrú cestu a na nej nájdete osvieženie pre svoje duše.“

Kedysi kropili nečistých krvou capov a popolom z jalovice; ale to mohlo očistiť len telo. Teraz môže milosť Božieho Slova každého dokonale očistiť. Ak pôjdeme hneď za ním, budeme môcť už tu akoby v predsieni nebeského Jeruzalema prežívať tento večný sviatok; ako aj svätí apoštoli išli za svojim vodcom Spasiteľom a boli aj vtedy a sú ešte aj teraz učiteľmi tejto milosti. Veď hovorili: „Pozri, my sme opustili všetko a išli sme za tebou.“ A tak ideme aj my za Pánom a Pánov sviatok slávime nielen slovami, ale aj skutkami.

(Z Veľkonočných listov svätého biskupa Atanáza)

Po dlhom čase som si bol pozrieť film. Premietali ho v CINEMAX Banská Bystrica, Europa shopping center. V tomto „kolose“ som sa obrátil na mladú predavačku s otázkou: „Rád by som si pozrel film „Obyčajná tvár“. Kde je tu, prosím Vás, kino?“ Prv než mi vysvetlila, kde sú kinosály (je ich tam až osem), povedala mi: „Aj ja som bola na tom filme a celý som ho preplakala.“ A prečo slečna predavačka plakala, som pochopil po zhladnutí filmu.

„Všetko, čo sa narodilo z Boha, víťazi nad svetom,“ týmito slovami potešovala zdravotná sestra matku chlapčeka Auggie Pullmana, ktorý sa nemal dožiť rána... Auggie sa však rána dožil a aj ďalších dní, ale za veľmi vysokú cenu. Aby ho lekári zachránili, musel v prvých rokoch života podstúpiť 28 operácií na tvári. Takže jeho tvár vôbec nevyzerá obyčajná, ale znetvorená... Rodičia ho vychovávajú doma, do školy nechodí a učí ho mama. Až keď má desať rokov, Auggie začína chodiť do školy. Film zachytáva jeho prvý rok v škole.

Je koniec školského roka. Vo veľkej sá-

le sú prítomní všetci učitelia, žiaci a ich rodičia. Postupne riaditeľ školy oceňuje mnohých žiakov, ktorí si to zaslúžia. Zostáva už len odovzdať medailu Henriho Warda Beechera, po ktorom nesie škola meno. Cena sa dáva za odvahu, láskavosť, priateľstvo, charakter. „Ale ako to zmerať?“ „Kto je najväčší?“ Pred všetkými si

kladie tieto otázky riaditeľ školy. Po chvíli ticha aj odpovedá: „**Najväčší je ten, kto zasiahne najviac srdc vďaka prítlačivosti svojho vlastného**“ a hneď dodáva: „Prosím, aby si Auggie Pullman prišiel prevziať cenu, lebo jeho nenápadná sila zasiahla najväčší počet srdc.“

Film i kniha s rovnakým názvom „Obyčajná tvár“ nám chcú pripomenúť pravdu, ktorá je na obale knihy: „*Neposudzuj človeka podľa tváre a knihu podľa obálky.*“

Spomenul som si na pieseň o Pánovom služobníkovi: „*Nemá podoby ani krásy, aby sme hľadeli na neho, a nemá výzoru, aby sme po ňom túžili. Opovrhnutý a posledný z ľudí, muž bolesti, ktorý poznal utrpenie, pred akým si zakrývajú tvár, opovrhnutý, a*

preto sme si ho nevážili“ (Iz 53,2-3). Tieto prorocké slová sa splnili na Ježišovi Kristovi, ktorý keďže je Boh, má i Božiu tvár. Majme úsilie nadobudnúť vo vlastnej tvári Božie črty...

o. františek

Vo Svätom písme sa často objavujú anjeli. V liturgickom slávení Veľkej noci akoby vystúpili z tieňa, aby sme ich mohli vnímať. Na začiatku Pôstneho obdobia sme počuli o anjloch, ktorí posluhovali Ježišovi na púšti (porov. Mt 4,11), v Getsemanskej záhrade sa anjel z neba zjavil Ježišovi a posilňoval ho (porov. Lk 22,43) a po vzkriesení anjel oznamuje ženám radostnú zvesť: „Vstal z mŕtvych. Niet ho tu.“ (Mk 16,6)

Rovnako aj nás sprevádzajú títo vzácní spoločníci, a to aj vtedy, keď na ich prítomnosť často zabúdame. Povzbudenia pápežov nám môžu pomôcť k tomu, aby sme si vytvárali dôverný vzťah k tým, ktorých nám Boh dal ako ochrancov na celý život a aby sme im zverili zvlášť tie situácie, v ktorých sa cítime bezradní. Pius XI. mal veľkú úctu k anjelom. Svojmu nástupcovi Piovi XII. vysvetľoval: „Prítomnosť svätých anjelov je prameňom ustavičnej radosti. Keď musíme hovoriť s osobnosťou, ktorá je ťažko prístupná a náš rozhovor musí mať presvedčivý tón, vtedy sa utiekajme k nášmu anjelovi strážcovi a odporúčajme mu celú záležitosť. Prosme ho, aby zasiahol u anjela strážcu osobnosti, s ktorou sa máme stretnúť. Keď sa už takto nadviaže kontakt, stretnutie sa stáva ľahším.“

Ja len môžem potvrdiť, že to funguje. Denne mnohokrát posielam svojho anjela strážcu, aby sa skontaktoval s anjelom strážcom osoby, s ktorou sa mám stretnúť, a tak spoločne pripravili atmosféru porozumenia, prijatia, vzájomnej úcty a lásky a doteraz ma nikdy nesklamali.

br. Vladimír

Majte trpezlivosť s Bohom tak sa **posilňuje viera.**

Majte trpezlivosť so sebou tak sa **upevňuje nádej.**

Majte trpezlivosť s blížnym tak sa **roznecuje láska.**

*Kde je viera, tam je láska,
kde je láska, tam je pokoj,
kde je pokoj, tam je požehnanie,
kde je požehnanie, tam je Boh.*

Každý z nás sa už dal odfotiť. Fotograf v snahe získať čím vernejší a dokonalejší obraz veľmi často od nás žiada: „Usmievajte sa!“ Pravda, úsmevy sú veľmi rozmanité. Úsmev môže mať prívlastok nežný, zhovievavý, priateľský, úprimný, sladký, rozkošný, radosťný, láskavý, ale úsmevy bývajú i strojené, bolestné, ironické, trpké...

Úsmev je vlastne najkrajší a zároveň najlacnejší dar, ktorý má priam zázračnú moc. Poteší, povzbudí, oddarí, zahreje, pookreje. Chorých často povzbudí oveľa viac ako liek. Klesajúcich pod ťarchou života dvíha, vzpružuje. Bojazlivým a nesmelým dodáva smelosť a odvalu. Prepáči previnenia, vracia lásku, potvrdzuje pravé priateľstvo.

Stáva sa, že nám niekto neprávom vynadá. Ak namiesto „sršiacich bleskov“ hnevu a pokarhania – hoci by si ich aj zaslúžil – sa na neho usmejeme, náš úsmev v ňom vyvolá pocit hanby. Prizná si vinu a naisto ju napraviť.

Ak chcem zistiť podstatu úsmevu, pýtam sa na to rôznych odborníkov.

Z anatomickej stavby tváre nás lekár upozorní na množstvo svalových skupín pôsobiacich v ľudskej tvári pri smiatí. Fyziológ nám pripomenie, že smiech je rýchle vydychovanie spojené s moduláciou ľudského hlasu. Psychológ ho zaradí medzi afekty radosti a dobrej nálady. Pre filozofa je úsmev gestom, výrazom tváre... Básnik povie, že láska je matkou radosti a radosť je matkou úsmevu.

Úsmev je dôležitý pre každého. Kým sa dokážeme usmievať, nevyjde z našich úst nijaká urážka. Úsmev je vhodnou zbraňou aj proti pokušeniam. Úsmevom človek nielenže snímkuje krásu a lásku, ale ich aj zobrazuje a vyjadruje. Preto vždy s úsmevom! Veselého darcu miluje i Boh.

Úsmev je prejavom radosti. Z toho, že žijeme v Božej milosti že statočne plníme svoje povinnosti. A v tomto veľkonočnom čase je i prejavom radosti zo vzkrieseného Pána.

Vždy sa usmievajte.

Na nebeskú bránu niekto silno viackrát zabúchal. Potom bolo počuť ako hlasno kričí: „Ježiš! Mária! Pre Boha! Pre svätú Pannu! Pre všetkých svätých!“

Svätý Peter príbehne otvorí a pýta sa:

„Kto si tu dovoľuje tak strašne rúhať?“

„Akéže rúhanie? Prinášam predsa poštu.“

V sobotu 13. 1. tohto roka sme spolu s brigádnikmi, ktorí nám počas roka pomáhajú, slávilí spoločne Eucharistiu. Po sv. omši v kostole bol krátky program, v ktorom opäť vystúpil súbor Zvolenská fujarôčka a po nich ženský spevácky zbor Belius z Očovej. Na záver programu sme si všetci (bol plný kostol, cca 250 ľudí) zaspievali koledu Plesajte všetci ľudia. Potom pokračovalo družné stretnutie pri obede v Dome chleba. Stretnutie sa vydánilo a ohlasy boli veľmi pozitívne.

Ako už býva tradíciou pred Dňom zasväteného života, prichádzajú nás raz do roka navštíviť naše sestry benediktínky z Horných Orešian. Okrem spoločného slávania liturgie a obeďa prezreli si celý kláštor a hospodárstvo.

Snežná fréza bola počas tejto zimy často „zahriata“ kvôli veľkému množ-

stvu snehu. V dôsledku mokrého snehu viackrát vypovedala službu, čomu sa netešil otec Blažej, ktorý ju obsluhuje. Pre brata Dominika to bola zas príležitosť potvrdiť, že strojom rozumie, a tak vďaka ich súčinnosti cesty boli vždy schodné. O prístupovú komunikáciu sa dobre starali Technické služby mesta Sliač.

Tohoročný 14. február mal niekoľko zaujímavostí. Ako vždy je to spomienka na sv. Valentína, teda Deň zaľúbených. Zároveň pripadla na tento deň Popolcová streda, a teda začalo Pôstne obdobie. Do tretice práve v tento deň nastúpil do postulátu brat Lukáš Olejár. Zatiaľ nechcel písať článok, ale páči sa mu vtáčik Kuvik vrabčí (na foto nižšie).

Aj v prvých mesiacoch dávali otcovia viacero duchovných cvičení tak jednotlivcom, ako i skupinám.

Jar je už tu, čo sa prejavuje na zvyšujúcom počte „obyvateľov“ nášho živočíšneho hospodárstva. Pribudlo sedem jahniatok a to ešte nie je všetko.

Vykonávacie projekty elektroinštalácií sú hotové a tak po sviatkoch začnú práce.

Teraz niečo pre telesné zdravie

(starý čínsky recept, ktorý zaberá na 100 %)

- 1 kg medu (pravý, teda čo kryštalizuje)
- 250 g sezamových semiačok, polovica môže byť i ľanových
- 4 celé zdravé citróny

Postup:

Citróny namočíme na 15 min. do prevarenej, ale už letnej vody. Po vybratí ich jemnou kefkou dôkladne zbavíme špiny. Takto pripravené citróny najemno nakrájame aj s kôrou! Jadierka však odstránime.

Sezamové semiačka zľahka opražíme na panvici, aby trochu zhnedli. Pozor na pripálenie! Potom ich najemno zomelieme (v čistom mlynčeku alebo mixéri).

Citróny, zomleté semienka a med dobre zmiešame do masy, ktorou naplníme sklenené poháre s uzatváracím viečkom.

Užívame jednu mocca lyžičku denne ráno a večer pred alebo po jedle s odstupom cca 15 min.

Množstvo je možné i zvýšiť na kávovú lyžičku, ak nespôsobuje aktívnu peristaltiku (hnačku).

Účinky na zdraví by sa mali prejavíť najneskôr do mesiaca.

Elixír vplýva na znižovanie kyseliny močovej v organizme, ktorá v kĺboch spôsobuje problémy. Posilňuje chrupavky, imunitný systém a zabraňuje rednutiu kostí a tým pôsobí proti osteoporóze.

Didaché

Modlitba na obrázku je z tohto spisu, preto niekoľko informácií k tomuto dielu.

Učenie dvanástich apoštolov národom, skrátene Didaché, je starobylý text (vznik medzi rokmi 50 až 100 n. l.) Patrí medzi najcennejšie mimobiblické – nekánonické spisy Nového zákona. Vznikol v Palestíne. Útla knižočka má aj s poznámkami len 22 strán. Obsahuje však základné kresťanské zásady a návod na každodenný praktický život.

Evanjeliovosť a ľudová zbožnosť obláta je jeho základnou mystikou

Scéna Poslednej večere nás ponára do Ježišovej rozlúčky zvlášť v Evanjeliu svätého Jána. Ježiš tam zveruje učeníkom svoje posledné myšlienky ako duchovný testament ešte predtým, ako ich opustí. Zdôrazňuje skutočnosť, že celá kresťanská viera je založená na vzťahu s Otcom, Synom a Duchom Svätým. Ten, kto miluje Pána Ježiša, prijíma do svojho vnútra jeho, jeho Otca a milosťou Ducha Svätého prijíma do svojho srdca a do svojho života aj jeho evanjelium. Tu je naznačené centrum, z ktorého musí všetko vychádzať a ku ktorému musí všetko smerovať, a to milovať Boha a byť Kristovými učeníkmi, ktorí žijú evanjelium. Emeritný pápež Benedikt XVI. sa raz v tejto scéne prihovárал pútnikom, a použil toto slovo: *evanjeliovosť*. Povedal: „Drahé bratrstvá, ľudovú zbožnosť, ktorej ste vy dôležitými svedkami a ktorá je pokladom Cirkvi, latinskoamerickí biskupi *definovali ako spiritualitu, mystiku*, ktorá je „miestom stretnutia s Kristom“. Neustále čerpajte od Krista – nevysychajúceho prameňa, posilňujte svoju vieru starostlivosťou o duchovnú formáciu, o osobnú a komunitnú modlitbu, ako aj o liturgiu. Počas

storočí boli bratrstvá akoby vyhňami svätosti pre mnohých, ktorí prežívali v jednoduchosti intenzívny vzťah s Pánom. Rozhodne kráčajte k svätosti. Neuspokojte sa s priemerným kresťanským životom, ale nech sa vaša príslušnosť stane určitým stimulom predovšetkým pre vás samých, aby ste stále viac milovali Ježiša Krista.“

Komunita oblátov je dnes už neodmysliteľnou a samostatnou súčasťou našej mníšskej komunity v Sampore. Tento rok znova otvára možnosť pre vás, nových záujemcov vstúpiť na osobnú cestu spirituality kresťana podľa Reguly svätého Benedikta.

Termín, kedy bude pre nových záujemcov zoznamovacie a rozlišovacie stretnutie, je 26. 5. 2018. Ktokoľvek v sebe vnímaš rozhodnutie otvoriť sa pre možnosť ročnej formácie pre oblaturu, si u nás v tento deň vítaný. Bližšie informácie sa dozvieš na <http://oblati.benediktini.sk/>. Každý, kto chce ponúknutý termín využiť, prosím, zahlaste svoju účasť na telefónnom čísle 0904 738 799, alebo mailom oblati@benediktini.sk.

o. Jozef (moderátor oblátov)

Bohoslužby počas Veľkonočných sviatkov

Zelený štvrtok

Svätá omša Pánovej večere.....	18.00
Kompletórium.....	20.00

Veľký piatok

Temné hodinky.....	5.30
Krížová cesta.....	12.00
Modlitba cez deň.....	12.45
Liturgia smrti a umučenia Pána.	15.00
Kompletórium.....	20.00

Biela sobota

Temné hodinky.....	5.30
Modlitba cez deň.....	12.45
Vešpery.....	18.00
Veľkonočná vigília.....	19.30

Veľkonočná nedeľa

Slávnostné ranné chvály.....	7.00
Modlitba cez deň.....	9.00
Slávnostná svätá omša.....	11.00
Slávnostné vešpery.....	18.00
Kompletórium.....	20.00

Veľkonočný pondelok

Posvätné čítanie.....	5.30
Ranné chvály.....	7.00
Modlitba cez deň.....	9.00
Svätá omša.....	11.00
Vešpery.....	18.00
Kompletórium.....	20.00

Pozývame vás na slávnosti v kláštore

Výročie posvätenia chrámu:

Štvrtok, 24. mája 2018

Slávnosť svätého Benedikta:

Streda, 11. júla 2018

Slávnosť Premenenia Pána:

Pondelok, 6. augusta 2018

V týchto dňoch sa koná **slávnostná svätá omša** o **11.00 hod.** Po jej skončení sa koná spoločné **agapé**.

2% z daní

Komora notárov Slovenska potvrdila, že môžeme prijímať 2% zdaní.

Budeme radi, ak sa rozhodnete poukázať ich pre OZ kvet AbvvoB.

Upozornenie!

Nutne je treba vyplniť aktuálne (nové) tlačivo.

Kontakty na nás

Adresa: **Kláštor Premenenia Pána**
Sampor 50, 962 31 Sliač

Tel. č.: **0903 982 470**

Email: benediktini@benediktini.sk

Web: www.benediktini.sk

IBAN:

SK18 7500 0000 0040 0856 1679

Estote benedicti, č. 22, 1. 4. 2018.

Občasník priaznivcov a podporovateľov benediktínského mníšstva na Slovensku.
Redakcia: o. František Štrba OSB. Grafická úprava: o. Michal Mária Kukuča OSB.

Nepredajné.

Ospravedlňujeme sa Anne Víglašovej za nesprávne uverejnenú básň *Deti* v občasníku Estote Benedicti č. 21.

... zvolil si
vstať
z hrobu,
aby
kráčal s nami
a
sprevádzal nás
v našom živote
na ceste
do
NEBESKÝCH EMAUZ

